

Arrest

nr. 62 089 van 24 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMEN loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 30 juni 1981 te Benin City (Edo State). U woonde met uw ouders en uw vijf zussen in Benin City. U ging naar school tot het tweede jaar van het middelbaar maar moest toen stoppen uit geldgebrek. Op een dag kwam een dame, (M.) aan uw vader vragen of één van zijn dochters voor haar wilde komen werken in Europa. Uw zussen wilden niet maar u wel. Uw familie was heel arm. Op 7 juni 2003 verliet je samen met (M.) Nigeria. Jullie reisden per bus naar Ghana waar jullie twee maanden verbleven. Vervolgens gingen jullie naar Togo en daarna weer naar Ghana. Uiteindelijk namen jullie het vliegtuig naar Frankfurt (Duitsland) en vervolgens de trein naar Torino (Italië). U verbleef daar bij (M.). Na vijf dagen werd duidelijk dat ze geen salon had zoals ze u had wijsgemaakt maar dat u in de prostitutie zou moeten werken. Aanvankelijk wilde u dit niet. (M.) sloeg u en zei dat als u uw job niet zou doen, ze uw familie

zou doden. Na een week bleek dat uw ouders in het ziekenhuis lagen. (M.) had mensen gestuurd om hen te slagen. Hierdoor besloot u toch te gehoorzamen aan (M.). U werkte als prostituee nabij Milaan. U werkte 2,5 jaar op straat. (M.) zei dat u een schuld van 50.000 euro had bij haar. Op een dag kwam een vriendin van (M.), (L.) uit Duitsland. (M.) wilde dat u in Duitsland ging werken. U moest in Duitsland in een club werken als prostituee. Na een week viel de politie binnen in de club. U werd meegenomen. Na een dag werd u terug vrij gelaten. U trok in bij een man die u in de club had leren kennen, (C.). (C.) bracht u naar een bar in Manheim waar u zou kunnen werken. U ontmoette daar een zekere (O.), een vriend van (M.). (O.) nam u terug mee. Hij dreigde ermee uw familie te doden als u niet terug voor (M.) zou komen werken. U moest immers nog een resterende 40.000 euro terugbetalen. In de daaropvolgende periode leerde u (V.) kennen. Hij woonde in België maar hij kwam zijn vrienden bezoeken. U sliep drie keer met hem. (O.) bracht u vervolgens naar een club in Stutgard waar u moest werken. U ontdekte dat u zwanger was. Toen u vijf maanden zwanger was viel de politie de club binnen. (O.) had u een Nederlands paspoort gegeven. Dit bleek vals te zijn. U moest met de politie meegaan. Er werd u gevraagd van wie u het paspoort had. De politie vroeg of u in uw toestand zo werkte. Ze vroegen of u asiel wilde vragen hetgeen u deed. U bleef nog ongeveer een tweetal maanden in Duitsland. Vervolgens liet (V.) u op 14 april 2009 naar België komen. Hij en zijn moeder zouden voor u zorgen. U ging bij hen in Antwerpen wonen. Het ging echter niet goed. De moeder van (V.) bleek voordien vijf jaar in de gevangenis gezeten te hebben omdat ze meisjes van Nigeria naar België gehaald had. Ze wilde dat u voor haar in de prostitutie zou gaan werken. U zag dit niet meer zitten. (V.) bracht geregeld andere vrouwen mee naar huis. U was gefrustreerd en besloot weg te gaan. U was toen acht maanden zwanger. Op 30 juni 2009 vroeg u te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken asiel aan. Op 20 juli 2009 beviel u van een dochter (A.M.). Na uw bevalling probeerden (V.) en zijn moeder uw kind op te eisen, mede om de kinderbijslag te kunnen ontvangen.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient gesteld te worden dat volgens de internationale en de Belgische wetgeving voorbedeelde vrees voor vervolging en risico op het lijden van ernstige schade geëvalueerd dienen te worden ten opzichte van uw land van herkomst.

U haalde voor het Commissariaat-generaal aan niet terug te kunnen naar Nigeria omdat u vreest dat de mensen die voor (M.) werken u overal zullen kunnen terugvinden en u zullen doden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 9 augustus 2010, hierna CGVS, p.3).

Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat u er niet in slaagde voldoende aan te tonen dat u nergens anders in Nigeria – buiten Benin City – veilig zou zijn voor de mensen van (M.) en dat een beroep doen op internationale bescherming – in tegenstelling tot een mogelijke terugkeer naar Nigeria - uw enige optie is om te kunnen ontkomen aan (M.) en haar mensen. U vertelde dat u nog geregeld belt met uw familie en dat u van hen vernam dat (M.) nog geregeld mensen langs stuurt bij uw broer in Benin City om te kijken of uw familie nog iets van u gehoord heeft (zie gehoorverslag CGVS, p.3). U zei bang te zijn dat de mensen van (M.) u overal in Nigeria zouden kunnen terugvinden (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Toen u gevraagd werd waarom u dat denkt, stelde u dat de wereld klein is (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uit uw verklaringen kan echter afgeleid worden dat (M.) vooral lokaal in Benin City opereerde omdat ze zelf van Benin City afkomstig is en omdat zowel u als de twee andere meisjes die voor (M.) moesten werken afkomstig waren uit Benin City (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Zelfs als (M.) haar activiteiten en invloed verder zouden reiken dan enkel Benin City, dient gesteld te worden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat zij of haar mensen u zo maar zouden kunnen terugvinden in een enorm land zoals Nigeria of zelfs in een stad zoals Lagos met een bevolkingsaantal van meer dan 10 miljoen mensen (zie documentatie in het administratieve dossier). Uit uw verdere verklaringen blijkt bovendien dat, toen u ontsnapte uit de handen van (M.) en haar mensen, uw familie u liet weten dat met hen alles in orde was - ondanks het feit dat u voordien vertelde dat (M.) bedreigd had uw familie iets aan te doen als u niet gehoorzaamde en ze uw ouders ook daadwerkelijk in elkaar liet slaan toen u aanvankelijk niet voor haar in de prostitutie wilden werken (zie gehoorverslag CGVS, p.2) - omdat (M.) en haar mensen toch niet wisten waar ze waren daar uw ouders terug naar het dorp gegaan waren (zie gehoorverslag CGVS, pp.3-4). Dit is duidelijk een indicatie voor het feit dat (M.) en haar mensen u niet overal in Nigeria zouden kunnen terugvinden. U bracht verder geen enkel ander concreet element aan dat erop zou kunnen wijzen dat (M.) u inderdaad overal in Nigeria, zelfs in Lagos zou kunnen terugvinden en dat u nergens buiten Benin City veilig zou zijn in Nigeria.

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat de Nigeriaanse autoriteiten zich verder blijven engageren in de strijd tegen mensenhandel en dat alle vormen van

mensenhandel bij wet verboden zijn in Nigeria (zie documentatie in het administratieve dossier). De overheid richtte onder andere het 'National Agency for the Prohibition of Trafficking in Persons and other Related Matters (NAPTIP) op, een speciaal overheidsagentschap dat belast is met de coördinatie van de strijd tegen mensenhandel in Nigeria (zie documentatie in het administratieve dossier). Hoewel dit agentschap met het probleem van onvoldoende middelen kampt, verleent het wel steun (rechtssteun, opvang, enz.) aan een stijgend aantal slachtoffers van mensenhandel, steun waar ook u een beroep op zou kunnen doen. Hiernaast blijkt uit de beschikbare informatie ook dat er eveneens aan aantal ngo's actief zijn in Nigeria die opkomen voor slachtoffers van mensenhandel zoals u (zie documentatie in het administratieve dossier). Toen u door het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar eventuele bescherming die u zou kunnen krijgen van de Nigeriaanse autoriteiten tegen (M.) en haar mensen, lachte u en zei u dat uw land gewoon kapot is en dat er geen wet is (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Uit voorgaande blijkt echter dat, hoewel niet altijd in de meest ideale omstandigheden en op de meest efficiënte manier, er wel degelijk moeite gedaan wordt door zowel de Nigeriaanse overheid als door niet-gouvernementele organisaties om slachtoffers van mensenhandel te helpen en bij te staan.

Uit voorgaande blijkt dat redelijkerwijs van u verwacht mag worden dat u bij een terugkeer naar Nigeria een beroep zou doen op bescherming en hulp van de autoriteiten van uw land tegen eventuele vervolging door (M.) en haar mensen. Bovendien mag eveneens redelijkerwijs van u verwacht worden dat u zich indien nodig, rekening houdende met het feit dat u een jonge ongehuwde moeder bent en met het feit dat u nog steeds een groot sociaal netwerk hebt in Nigeria waar u op kan terugvallen, elders in Nigeria zou hervestigen om te kunnen ontkomen aan een eventuele vervolging door (M.) en haar mensen.

U legde op het Commissariaat-generaal een 'Birth attestation letter' (met referentie NPC/ED/T.66/VRD/VOL.II/00780), medische correspondentie gericht aan Dr. (G.) opgemaakt door Dr. (D.) (dd. 16 december 2009) en uw aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 (dd.18 januari 2010) voor. Deze documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. Uw identiteit wordt hier immers niet meteen in twijfel getrokken. Met betrekking tot de medische correspondentie en de aanvraag tot machtiging van verblijf dient opgemerkt te worden dat, zonder afbreuk te willen doen aan de ernst van uw psychologische toestand, geen van deze documenten een ander licht werpt op voorgaande conclusies met betrekking tot een eventuele beschermingsmogelijkheid en een interne vluchtmogelijkheid voor u in uw land van herkomst. U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg en uw verblijf in Europa sinds 2003 mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u moeder bent van een Belgisch kind."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht.

Zij voert aan dat de weigeringsbeslissing niet gedragen wordt door deugdelijke motieven en bevestigt niet te kunnen terugkeren naar haar thuisland vermits zij er opnieuw problemen zal krijgen met (M.) en haar mensen. Verzoekster stelt dat zij nog geregeld contact heeft met haar familie en dat zij van hen vernam dat (M.) nog geregeld mensen langs stuurt bij haar broer in Benin City om te zien of haar familie nog iets van haar gehoord heeft. Zij betoogt dat (M.) inderdaad vooral opereert in en rond Benin City, maar dat (M.) deel uitmaakt van een groter netwerk. Verzoekster voert aan dat zij derhalve nergens in Nigeria veilig is.

Waar het CGVS stelt dat zij geen enkel concreet element aanbrengt dat erop zou kunnen wijzen dat Maybel haar overal in Nigeria zou kunnen terugvinden, merkt verzoekster op dat dit een onmogelijk te leveren bewijs is. Zij voert aan dat haar verklaringen op zich voldoende bewijs kunnen zijn, indien deze verklaringen samenhangend en coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende gegevens. Verzoekster stelt dat het Verdrag van Genève in de eerste plaats een verdrag is met humanitaire doelstellingen. Toegepast op de bewijsvoering in asioldossiers heeft dit voor gevolg dat enige soepelheid aangaande de bewijsvoering gepast is, mede gelet op de moeilijke situatie waarin een kandidaat vluchteling zich bevindt. Verzoekster wijst er op dat zij regelmatig contact heeft met haar

familie teneinde haar zaak op te volgen en de Belgische asielinstanties op de hoogte te kunnen houden van de situatie in haar thuisland.

Verzoekster benadrukt in haar thuisland niet te kunnen rekenen op hulp van de autoriteiten. Zij betoogt dat ook de organisaties die er bestaan teneinde zich te ontfemen over het lot van vrouwen die in de prostitutie beland zijn, in werkelijkheid geen hulp kunnen bieden aan de slachtoffers. De netwerken die zich bezig houden met mensenhandel, prostitutie, enz. kunnen volgens verzoekster, gelet op het feit dat zij zodanig uitgebreid en georganiseerd zijn, evenmin bescherming beiden.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal stelt terecht vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij, buiten Benin City, nergens anders in Nigeria veilig zou zijn voor de mensen van (M.). Verzoekster bevestigt in het verzoekschrift immers dat (M.) vooral in en rond Benin City opereerde. Waar verzoekster op niet gedocumenteerde wijze aanvoert dat (M.) deel uitmaakt van een groter netwerk en zij daardoor van oordeel is dat zij nergens in Nigeria veilig is, dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal op goede grond heeft vastgesteld dat, zelfs al zouden (M.) haar activiteiten en invloed verder reiken dan enkel Benin City, het niet aannemelijk is dat (M.) of haar mensen verzoekster zomaar zouden kunnen terugvinden in een enorm land zoals Nigeria. Dit klemt des te meer daar uit verzoeksters verklaringen blijkt dat na haar ontsnapping, (M.) en haar mensen, ondanks de bedreigingen ten aanzien van verzoeksters familie, de verblijfplaats van verzoeksters ouders niet hebben kunnen terugvinden toen haar ouders naar het dorp waren teruggekeerd (administratief dossier, stuk 4, p. 4).

Van verzoekster kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich in eerste instantie tot de eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput.

Met recht heeft de commissaris-generaal gemotiveerd dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat een beroep op internationale bescherming de enige mogelijke optie was. Uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt immers dat (i) mensenhandel bij wet verboden is in Nigeria en dat de Nigeriaanse overheid het "*National Agency for the Prohibition of Trafficking in Persons and other Related Matters*" heeft opgericht, een speciaal overheidsagentschap belast met de coördinatie van de strijd tegen mensenhandel; (ii) tevens een aantal NGO's in Nigeria opkomen voor slachtoffers van mensenhandel (administratief dossier, stuk 14).

Verzoekster beperkt zich louter tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal waar zij stelt dat zij in haar thuisland niet kan rekenen op hulp van de autoriteiten en dat de organisaties die er bestaan teneinde zich te ontfemen over het lot van vrouwen die in de prostitutie beland zijn, in werkelijkheid geen hulp kunnen bieden aan de slachtoffers. Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het uiten van de louter algemene en ongefundeerde bewering: "*de netwerken die*

zich bezig houden met mensenhandel, prostitutie, enz. [zijn] zodanig uitgebreid en georganiseerd dat zij ook om die reden onvoldoende beschermd kan worden in haar thuisland". Zij onderneemt echter niet de minste poging om de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Redelijkerwijze kan aldus van verzoekster worden verwacht dat zij bij een terugkeer naar Nigeria een beroep zou doen op bescherming vanwege de Nigeriaanse autoriteiten dan wel dat zij zich elders in Nigeria zou vestigen. Te meer daar verzoekster in Nigeria nog steeds een groot sociaal netwerk heeft waar zij op kan terugvallen.

Verzoekster voert geen concreet verweer ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing dat de door haar neergelegde stukken, met name een "*Birth attestation letter*", medische correspondentie en een aanvraag tot machtiging van verblijf, niet van die aard zijn dat zij tot een ander oordeel kunnen leiden. Deze motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij door verzoekster niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas (zie *sub* 2.2.3.) en de elementen in het administratief dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS